

26 Απριλίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΚΑΛΛΗΣ,
Δ/στές]

ΔΗΜΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΜΕΛΠΩΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ,

Εφεσίβλητης.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1431).

Εκτελεστή διοικητική πράξη — Ποία τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της εκτελεστής διοικητικής πράξης.

- 5 Βεβαιωτική πράξη — Στερείται εκτελεστότητας αφού εκδίδεται χωρίς νέα πραγματική έρευνα μετά την έκδοση της αρχικής πράξης και ως εκ τούτου δεν παράγει νέα έννομα αποτελέσματα — Πλήρης ταύτιση μεταξύ της Ελληνικής και της Κυπριακής νομολογίας αναφορικά με το πότε υπάρχει νέα έρευνα — Αρχές που εφαρμόζονται.
- 10 Συνταγματικό Δίκαιο — Έννομο συμφέρον — Αρχή της ισότητας — Δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως μέσο για προβολή αιτήματος που έχει ήδη απορριφθεί.
- 15 Διοικητικό Δίκαιο — Παράλειψη εντός της έννοιας του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος — Ισχυρισμός για συνεχιζόμενη παράλειψη — Δεν μπορεί να ευσταθήσει μετά την εξέταση, λήψη και κοινοποίηση της επίδικης διοικητικής απόφασης, αφού αίρεται τότε ο χαρακτήρας της παράλειψης ως συνεχιζόμενης.
- 20 Προθεσμία ασκήσεως αιτήσεως ακυρώσεως — Επίδικη απόφαση επιβεβαιωτική προγενέστερης πράξης — Καταχώρηση της αιτήσεως ακυρώσεως μετά την πάροδο 75 ημερών από την κοινοποίηση της προγενέστερης πράξης — Η αίτηση ακυρώσεως είναι εκπρόθεσμη.
- 25 Η αιτήτρια, που ήταν Γραφείας 2ας Τάξεως στο Δήμο Λευκωσίας, προάχθηκε στη θέση Γραφεία 1ης Τάξεως και τοποθετήθηκε

στην κλίμακα "Α7" με απόφαση με ημερ. 25.11.1985. Η προαγωγή ίσχυε αναδρομικά από 1.1.1983 και ήταν το αποτέλεσμα της συλλογικής σύμβασης 1983-1984. Στην επιστολή του Δήμου προς την αιτήτρια αναφορικά με την προαγωγή της, εγίνετο και αναφορά στις απολαβές της όπως καθορίστηκαν στην απόφαση με ημερ. 25.11.85. Η αιτήτριά αποδέκτηκε την προαγωγή. 5

Η αιτήτρια ήγειρε θέμα επανεξέτασης της μισθοδοσίας της μέσω της Συντεχνίας της για εξίσωση του μισθού της με την αντίστοιχη βαθμίδα της κλίμακας των αρρένων γραφείων. Το θέμα αυτό είχε εγερθεί από την αιτήτρια και πριν την προαγωγή της. Η απάντηση του Δήμου που λήφθηκε σε συνεδρία του στις 30.4.1986 ήταν αρνητική. Στις 19.5.1986 ο δικηγόρος της αιτήτριας ήγειρε και πάλιν θέμα ανισότητας μεταξύ της μισθοδοσίας της και της μισθοδοσίας των αρρένων συναδέλφων της που προσλήφθηκαν όπως και η ίδια το 1969. Και πάλιν η θέση του Δήμου ήταν απορριπτική με αποτέλεσμα την καταχώρηση προσφυγής από την αιτήτρια για ακύρωση της απόφασης του Δήμου. 10
15

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε τις προδικαστικές ενστάσεις που υποβλήθηκαν εκ μέρους του Δήμου ότι (α) η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη, (β) η αιτήτρια δεν είχε έννομο συμφέρον και (γ) η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν βεβαιωτική. Η απόφαση του Δήμου κηρύχθηκε άκυρη με βάση το Άρθρο 146.4(β) του Συντάγματος. 20

Στην έφεση, το μόνο θέμα που απασχόλησε το Δικαστήριο, ήταν το συμπέρασμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι η απόφαση της 30.4.1986, ήταν εκτελεστή διοικητική πράξη. 25

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου αποδέκτηκε την έφεση και αποφάνθηκε ότι: 30

Εκτελεστή διοικητική πράξη είναι εκείνη που συνεπάγεται ευθέως και αμέσως με την εκτέλεση της έννομες συνέπειες για τους δικαιουμένους δηλαδή συνιστά, μεταβάλλει, ή καταργεί δικαιώματα ή/και υποχρεώσεις. 35

Βεβαιωτική είναι η πράξη η οποία συνιστά απλή επανάληψη προγενέστερης ή στηρίζεται πάνω στην ίδια πραγματική και νομική βάση. Επίσης πράξη που δηλώνει απλή εμμονή της Διοικήσεως σε προηγούμενη πράξη έστω και αν δεν επαναλαμβάνει το περιεχόμενό της. Οι βεβαιωτικές πράξεις στερούνται εκτελεστού χαρακτήρος λόγω του ότι εκδίδονται χωρίς πραγματική έρευνα μετά την έκδοση της αρχικής πράξης και δεν παράγουν γι' αυτόν το λόγο νέα 40

έννομα αποτελέσματα. Υπάρχει πλήρης ταύτιση μεταξύ της ελληνικής και της κυπριακής νομολογίας αναφορικά με το πότε υπάρχει νέα έρευνα.

5 Νέα έρευνα υπάρχει ιδιαίτερα όταν προτού εκδοθεί η νεώτερη πράξη, εξετάζονται στοιχεία κρίσεως που έχουν προκύψει εντελώς πρόσφατα ή που προϋπήρχαν μεν αλλά μέχρι στιγμής ήταν άγνωστα και τώρα για πρώτη φορά λαμβάνονται επιπρόσθετα υπ' όψιν.

10 Στην παρούσα υπόθεση, νομική βάση της επανεξέτασης του ζητήματος της μισθοδοσίας της αιτήτριας, ήταν η αρχή της ισότητας. Η ίδια αρχή είχε αποτελέσει και τη νομική βάση εξέτασης του αιτήματος της αιτήτριας στις 25.11.1985. Δεν είχε τεθεί οποιοδήποτε νέο ουσιώδες νομικό ή πραγματικό στοιχείο. Επομένως δεν υπάρ-
15 χει νέα έρευνα. Παράγωγος εννόμων αποτελεσμάτων για την αιτήτρια ήταν η απόφαση ημερ. 25.11.1985. Η απόφαση ημερ. 30.4.1986 έχει όλα τα χαρακτηριστικά της βεβαιωτικής πράξεως και δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή. Επιπλέον η προσφυγή είναι εκ-
20 τελέσει αντικείμενο προσφυγής.

Η αιτήτρια δεν μπορεί να παραπονείται για παράλειψη εντός της έννοιας του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος, γιατί η απόφαση της
25 25.11.1985 με την οποία αποκραυγαλώθηκαν τα δικαιώματά της, αίρει τον χαρακτήρα της παράλειψης ως συνεχιζόμενης. Επίσης δεν νομιμοποιείται να επιδιώκει επανεξέταση επικαλούμενη και πάλιν την συνταγματική αρχή της ισότητας ή οποιαδήποτε άλλη συνταγματική αρχή, σαν μέσο προβολής αιτήματός της που έχει ήδη απορριφθεί.

30 *Η έφεση επιτυγχάνει. Η εκκαλούμενη απόφαση παραμερίζεται. Η επίδικη απόφαση επικυρώνεται. Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.*

35 *Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:*

Πιερός ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1983) 3 Α.Α.Δ. 1054,

Παπαφώτης ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1988) 3 Α.Α.Δ. 1368,

40 *Κουδουνάρης ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1967) 3 Α.Α.Δ. 479,*

Βαρνάβα ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1968) 3 Α.Α.Δ. 566,

- Κέλτης ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1970) 3 Α.Α.Δ. 196,*
- Κεφάλας ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1972) 3 Α.Α.Δ. 225,*
- Παπασάββα ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1979) 3 Α.Α.Δ. 563,* 5
- Παπασάββα ν. Κυπριακής Δημοκρατίας (1973) 3 Α.Α.Δ. 467,*
- Πορίσματα Νομολογίας Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-59, σελ. 240.* 10
- Έφεση.**
- Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Στυλιανίδη, Δ.) που δόθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1991, με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση του εφεσεύοντα για απόρριψη του αιτήματος της εφεσίβλητης για εξίσωση του μισθού της με την αντίστοιχη βαθμίδα της κλίμακας των άρρενων γραφέων. 15
- Κ. Μιχαηλίδης, για τον Εφεσεύοντα.* 20
- Στ. Κιττής, για την Εφεσίβλητη.*
- Cur. adv. vult.*
- ΠΙΚΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Π. Καλλής. 25
- ΚΑΛΛΗΣ, Δ.: Η εφεσεύουσα ("αιτήτρια") προσλήφθηκε την 1η Ιανουαρίου, 1969 από το Δήμο Λευκωσίας στη θέση Γραφέα 2ης Τάξης. Τον ίδιο χρόνο και στην ίδια θέση προσλήφθηκε και άρρεν προσωπικό. Ο Δήμος διατηρούσε τότε δύο κλίμακες για την ίδια ακριβώς θέση - μια για το θήλυ προσωπικό (£426 x 24 - 552 x 30 - 702) και μια για το άρρεν προσωπικό (£516 x 30 - 576 x 36 - 900). Τα αναγκαία προσόντα για διορισμό, τα καθήκοντα και οι ευθύνες της θέσης ήταν πανομοιότυπα, ανεξαρτήτως φύλου. 30
- Στις 16 Φεβρουαρίου, 1972, ο Δήμος κατάργησε τη διαφοροποίηση, με την εξάλειψη της κλίμακας για τις γυναίκες Γραφείς 2ης Τάξης. 35
- Η αιτήτρια είχε τότε λάβει τρεις προσαυξήσεις £24.- η κάθε μια και ο βασικός μισθός της ήταν £498.- 40
- Ο Δήμος τοποθέτησε την αιτήτρια στην πρώτη βαθμίδα της πρώην κλίμακας αρρένων - της μόνης κλίμακας που παρέμεινε,

δηλαδή, £516.-. Οι άρρενες υπάλληλοι όμως είχαν πάρει τις τρεις προσαυξήσεις και, ως εκ τούτου, βρίσκονταν στις £606,-.

5 Το 1984, ύστερα από διαπραγματεύσεις με τη συντεχνία των υπαλλήλων του Δήμου, συμφωνήθηκε η προαγωγή των Γραφέων 2ης Τάξης σε Γραφείς 1ης Τάξης.

10 Η πιο πάνω σύμβαση αποτέλεσε αντικείμενο επιστολής του συνήγορου της αιτήτριας και δυο άλλων υπαλλήλων προς το Δήμο, ημερ. 12.2.1985. Παρατήρησε ότι "από το 1972 παρόλο που πέτυχαν τότε δικαίωση με το να τους δοθεί η ίδια κλίμακα με τους άρρενες γραφείς, εντούτοις εξακολούθησε η διαφοροποίηση στην βαθμίδα που τους δόθηκε σ' αντίθεση μ' εκείνη που κατείχαν οι άρρενες συναδέλφοι" τους. Παρατήρησε, επίσης, ότι 15 το θέμα "παρουσιάζει νέα διάσταση, δυσμενέστερη γιατί παρόλες τις πρόνοιες της σύμβασης (1.1.83 - 31.12.84) που υπογράφηκε στις 13.7.84 δεν εφαρμόστηκε γι' αυτές η προαγωγή από 1.1.83 προς βλάβη και άνιση μεταχείρισή τους". Αφού αναφέρθηκε σε συγκεκριμένες πρόνοιες της σύμβασης υπόδειξε πως 20 "αυτές καθιστούν ξεκάθαρα την νομική υποχρέωση του Δήμου" και το δικαίωμα των αιτητριών για εφαρμογή από 1.1.83 της μισθολογικής ανέλιξής τους", και ζήτησε την άμεση ρύθμισή του.

25 Ο Δήμος επελήφθη του θέματος κατά τη συνεδρίασή του, ημερ. 25.11.1985. Αποφάσισε την προαγωγή της αιτήτριας στην θέση Γραφέως 1ης Τάξεως "με απολαβές £2,360 από 1.1.1983 και £2,625 από 1.7.85 επί της κλίμακας Α7". Σύμφωνα με τα σχετικά 30 πρακτικά η προαγωγή αυτή ήταν αποτέλεσμα της συλλογικής σύμβασης 1983-1984. Με επιστολή του, ημερ. 7.12.1985, ο Δήμος πληροφόρησε την αιτήτρια για την προαγωγή της στη θέση "της Γραφέως 1ης Τάξεως από 1ης Ιανουαρίου, 1983". Στην επιστολή εγίνετο και αναφορά στις απολαβές της αιτήτριας όπως είχαν καθορισθεί στην απόφαση με ημερ. 25.11.85. Η αιτήτρια αποδέχθηκε την προαγωγή. (βλ. επιστολή της, ημερ. 19.12.1985).

35 Η αιτήτρια ήγειρε εκ νέου το θέμα της μισθοδοσίας της μέσω της Συντεχνίας της η οποία υπόβαλε αίτημα για εξίσωση του μισθού της αιτήτριας "με την αντίστοιχη βαθμίδα της κλίμακας των άρρενων γραφέων". Ο Δήμος ζήτησε την γνωμάτευση των 40 νομικών του συμβούλων οι οποίοι τον συμβούλευσαν ότι το σχετικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί. Εξέτασε το αίτημα κατά τη συνεδρίασή του ημερ. 30.4.1986 και "μετά από εκτεταμένη συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων αποφάσισε, σύμφωνα με τη γνωμάτευση των νομικών συμβούλων, να το απορρίψει για λό-

γους που αναφέρονται στη γνωμάτευση". Δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη στα πρακτικά ότι η αιτήτρια είχε πληροφορηθεί για την πιο πάνω απόφαση.

Το θέμα της μισθοδοσίας της ηγέρθηκε και από το δικηγόρο της με επιστολή του ημερ. 19.5.1986. Παρατήρησε ότι μετά τη ρύθμιση του θέματος που έθεσε με την πιο πάνω επιστολή του ημερ. 12.2.1985, "δεν επήλθε ίση μεταχείριση πλήρως, γιατί την 1.7.1986 ημερομηνία προσαύξησης, η αιτήτρια θα έχει μισθοδοτική κατάσταση χαμηλότερη από συναδέλφους (άρρηνες) που προσλήφθηκαν το 1969 όπως και η ίδια". Υπόδειξε ότι υπήρχε φανερό ανισότητα και ζήτησε την άρση της. Και πάλιν η θέση του Δήμου ήταν απορριπτική του αιτήματος. Πληροφόρησε το συνήγορο της αιτήτριας (βλ. επιστολή του ημερ. 24.6.1986) ότι έχει λάβει νομική συμβουλή με την οποία "συμβουλεύεται ο Δήμος να αρνηθεί έγκριση του αιτήματος" και "με βάση τη γνωμάτευση των Νομικών Συμβούλων του Δήμου, η Δημοτική Επιτροπή σε πρόσφατη συνεδρία της αποφάσισε όπως απορρίψει το αίτημα".

Τη λήψη της πιο πάνω επιστολής ακολούθησε η παρούσα προσφυγή με την οποία η αιτήτρια ζήτησε:

"1. Δήλωση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα η απόφαση και/ή η άρνηση του καθ' ου η αίτηση να εγκρίνει το αίτημα για ίση μισθοδοσία των αιτητριών με την μισθοδοσία των αρρένων ομοιοβάθμων τους.

2. Δήλωση του Δικαστηρίου με την οποία να κηρύσσεται άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα η αντισυνταγματική παράλειψη του καθ' ου η αίτηση να καταβάλει τον ίδιο μισθό στις αιτήτριες όπως καταβάλλει στους ομοιοβάθμους τους άρρηνες υπαλλήλους του Δήμου και πως ότι παραλείφθηκε να διενεργηθεί."

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του Δήμου υπόβαλε ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη γιατί, (α) είναι εκπρόθεσμη, (β) η αιτήτρια στερείται εννόμου συμφέροντος και (γ) ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι βεβαιωτική και ως εκ τούτου, δεν υπόκειται στον αναθεωρητικό έλεγχο του Δικαστηρίου.

Το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε όλες τις προδικαστικές ενστάσεις. Αποφάνθηκε ότι:

(1) Η αποδοχή με ελεύθερη βούληση διοικητικής πράξεως στερεί την αιτήτρια εννόμου συμφέροντος, εκτός όταν επηρεάζονται θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Το δικαίωμα ισότητας των φύλων είναι θεμελιώδες αναπαλλοτρίωτο ανθρώπινο δικαίωμα, το οποίο δεν μπορεί έγκυρα να εγκαταλειφθεί ούτε από το ίδιο το άτομο. Παρόλο ότι μπορεί να ειπωθεί ότι υπήρξε μια μακρά περίοδος σιωπηρής αποδοχής τούτο δεν εμποδίζει την αιτήτρια να προωθήσει την προσφυγή της, γιατί δεν χωρεί συμβιβασμός σε θέματα θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών του ατόμου. Η αιτήτρια συνεχίζει να έχει έννομο συμφέρον και το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να ελέγξει την νομιμότητα της προσβαλλόμενης πράξης.

(2) Η προσφυγή δεν ήταν εκπρόθεσμη.

(3) Η απόφαση της 30.4.1986 είναι εκτελεστή διοικητική απόφαση και αναφέρεται στο πραγματικό καθεστώς της ημέρας που λήφθηκε και είναι για όλους τους σκοπούς ανεξάρτητη πράξη.

Επί της ουσίας της προσφυγής το πρωτόδικο δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

"(α) η προσβαλλόμενη απόφαση του Δήμου ημερομηνίας 30 Απριλίου, 1986, που κοινοποιήθηκε στην αιτήτρια μέσω του δικηγόρου της στις 24 Ιουνίου, 1986, κηρύσσεται άκυρη με βάση το Άρθρο 146.4(β) του Συντάγματος και

(β) η παράλειψη του Δήμου να δώσει στην αιτήτρια ίση αμοιβή με τους ομοιοβάθμους της άρρενες υπαλλήλους του ακυρώνεται και ότι παραλείφθηκε έπρεπε να είχε εκτελεστεί."

Ο Δήμος εφεσίβαλε την πιο πάνω απόφαση. Δε θα μας απασχολήσουν όλα τα συμπεράσματα του πρωτόδικου δικαστηρίου, γιατί δεν παρίσταται τέτοια ανάγκη. Θα ασχοληθούμε μόνο με την τελευταία κατάληξή του - ότι η απόφαση της 30.4.1986 είναι εκτελεστή διοικητική πράξη.

Εκτελεστή διοικητική πράξη είναι εκείνη που συνεπάγεται ευθέως και αμέσως με την εκτέλεσή της έννομες συνέπειες για τους διοικούμενους δηλαδή συνιστά, μεταβάλλει ή καταργεί δικαιώματα ή (και) υποχρεώσεις. (Βλ. Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο, Α.Ι. Τάχου, 4η έκδοση, 1993, σελ. 356). Χαρακτηριστικό γνώρισμα της εκτελεστής διοικητικής πράξεως είναι ότι με τη δήλωση βουλήσεως που περιέχει, καθορίζει δίκαιον δηλαδή δημιουργεί δικαιώμα-

τα και υποχρεώσεις είτε κατά τρόπο γενικό με το να θέτει κανόνες δικαίου (κανονιστική πράξη), είτε κατά τρόπο ειδικό στην ατομική περίπτωση (ατομική πράξη). (βλ. Στασινόπουλου, Δίκαιο των Διοικητικών Πράξεων, Έκδοση 1982, σελ. 170).

5

Σύμφωνα με τα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-59, σελ. 240, οι βεβαιωτικές πράξεις, δηλαδή οι πράξεις που έχουν το αυτό περιεχόμενο "προς προεκδοθείσαν εκτελεστήν, επιβεβαιούσαι ταύτην", ανεξαρτήτως του αν εκδίδονται αυτεπάγγελτα ή με αίτηση του ενδιαφερόμενου "απαράδεκτως προσβάλλονται" με αίτηση ακυρώσεως επειδή στερούνται εκτελεστού χαρακτήρος. Έτσι είναι βεβαιωτική η πράξη η οποία συνιστά απλή επανάληψη προγενέστερης ή στηρίζεται πάνω στην ίδια πραγματική και νομική βάση. Επίσης πράξη που δηλώνει απλή εμμονή της Διοικήσεως εις προηγούμενη πράξη "έστω και μη επαναλαμβάνουσα το περιεχόμενο ταύτης", αποτελεί επίσης βεβαιωτική πράξη, "ως λ.χ. η εμμονή εις προγενεστέραν άρνησιν".

10

15

Η ανάλυση του Ηλία Κυριακόπουλου στο σύγγραμμά του Ελληνικόν Διοικητικόν Δίκαιον, 4η έκδοση, σελ. 96, ακολουθεί τις ίδιες γραμμές για να προσθέσει:

20

"Αι βεβαιωτικάί πράξεις στερούνται εκτελεστού χαρακτήρος, διότι εξεδόθησαν άνευ νέας, μετά την έκδοσιν της αρχικής πράξεως, πραγματικής ερεύνης και δεν παράγουσι διά τούτο νέα έννομα αποτελέσματα. Νεωτέρα διοικητική πράξις, ίνα είναι βεβαιωτική προγενεστέρας, απαιτείται: Ταυτότης της τε εκδούσης εκατέραν των πράξεων αρχής και του προσώπου ή των προσώπων, προς α απευθύνονται αύται· επίσης δε, ταυτότης της πραγματικής αιτιολογίας αμφοτέρων των πράξεων και ταυτότης διατακτικού."

25

30

Η δική μας νομολογία έχει ακολουθήσει τα βήματα της ελληνικής νομολογίας. (Βλ. *Πιερίης v. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 1054, 1062, 1063, *Παπαφώτης v. Δημοκρατίας* (1988) 3 Α.Α.Δ. 1368, 1372 και *Κουδουνάρης v. Δημοκρατίας* (1967) 3 Α.Α.Δ. 479). Έχει δε, σε πλήρη ταύτιση με την ελληνική νομολογία, προσδιορίζει με σαφήνεια πότε υπάρχει νέα έρευνα. Έτσι, σύμφωνα με τη νομολογία, γενικά νέα έρευνα θεωρείται η λήψη υπ' όψη νέων ουσιωδών νομικών ή πραγματικών στοιχείων. Το νέο υλικό που χρησιμοποιείται κρίνεται αυστηρώς, γιατί δεν πρέπει αυτός που έχει απωλέσει την προθεσμία δια την προσβολή μιας εκτελεστής πράξεως, να μπορεί να καταστρατηγεί αυτή την προθεσμία με την δημιουργία νέας πράξεως, η οποία "εξεδόθη κατ'

35

40

επίφασιν μεν κατόπιν νέας έρευνας, κατ' ουσίαν όμως επί τη βάσει των αυτών στοιχείων".

- 5 Νέα έρευνα υπάρχει ιδίως αν πριν την έκδοση της νεωτέρας πράξεως, λαμβάνει χώραν εξέταση στοιχείων κρίσεως "νεωστί προκυπτόντων ή προϋπαρχόντων μεν αλλά τέως αγνώστων, άτινα νυν λαμβάνονται διά πρώτην φοράν προσθέτως υπόψιν". (Βλ. Στασινόπουλος, πιο πάνω, σελ. 176, *Βαρνάβα v. Δημοκρατίας* (1968) 3 Α.Α.Δ. 566, *Κέλπης v. Δημοκρατίας* (1970) 3 10 Α.Α.Δ. 196 και *Πιερός v. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 1054).

- Στην παρούσα υπόθεση η διοίκηση εξέτασε το αίτημα της αιτήτριας για ίση μεταχείριση μετά από την πιο πάνω επιστολή του δικηγόρου της, ημερ. 12.2.1985. Με την απόφασή της, ημερ. 15 25.11.1985, πήρε απόφαση επί του αιτήματος. Η απόφαση εκείνη ήταν καθοριστική των δικαιωμάτων της αιτήτριας. Συνιστούσε δικαιώματα της αιτήτριας και συνεπάγετο ευθέως ή αμέσως έννομες συνέπειες για την αιτήτρια. Η αιτήτρια έλαβε γνώση της απόφασης εκείνης, την αποδέχθηκε, και δεν την είχε προσβάλει με 20 προσφυγή. Μάλιστα ο συνήγορός της με την πιο πάνω επιστολή του - ημερ. 19.5.1986 - δέχθηκε ότι σαν αποτέλεσμα της επιστολής του, ημερ. 12.2.1985 είχε μεν ρυθμισθεί το θέμα "πλην όμως δεν επήλθε ίση μεταχείριση πλήρως ...". Με το διάβημα της Συντεχνίας και με το διάβημα του συνηγόρου της αιτήτριας (ημερ. 25 19.5.1986) είχε επιδιωχθεί επανεξέταση του ζητήματος της μισθοδοσίας. Νομική βάση της επανεξέτασης ήταν η αρχή της ισότητας. Τονίζουμε ότι η ίδια αρχή είχε αποτελέσει και τη νομική βάση της εξέτασης του αιτήματος της αιτήτριας στις 25.11.85 (βλ. την πιο 30 πάνω επιστολή του δικηγόρου της ημερ. 12.2.85). Δεν είχε τεθεί οποιοδήποτε νέο ουσιώδες νομικό ή πραγματικό στοιχείο. Κατά την επανεξέταση του αιτήματος δεν είχε λάβει χώραν εξέταση στοιχείων κρίσεως "νεωστί προκυπτόντων ή προϋπαρχόντων μεν αλλά τέως αγνώστων" τα οποία είχαν ληφθεί "διά πρώτην φοράν προσθέτως υπόψιν". Επομένως δεν υπάρχει νέα έρευνα. Η νεώτερη 35 πράξη έχει όλα τα χαρακτηριστικά της βεβαιωτικής πράξεως. Δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη, διότι ουδένα έννομο αποτέλεσμα παράχθη εις βάρος της αιτήτριας. Οποιοδήποτε έννομο αποτέλεσμα παρήχθη και οποιοδήποτε συμφέρον της έχει επηρεασθεί με την απόφαση, ημερ. 25.11.1985. Ακολουθεί πως η 40 απόφαση της 30.4.86 δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη και δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή. Επιπλέον η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη, γιατί η μόνη πράξη που μπορούσε να προσβληθεί ήταν εκείνη της 25.11.1985.

Η αιτήτρια κατ' επίκληση της συνταγματικής αρχής της ισότητας είχε αποταθεί στη Διοίκηση επιδιώκονσα ίση μεταχείριση με τους άρρενες συναδέλφους της. Η Διοίκηση με την απόφασή της, ημερ. 25.11.1985, εξέδωσε απόφαση καθοριστική των δικαιωμάτων της. Τα δικαιώματα της αιτήτριας είχαν αποκρυσταλλωθεί με εκείνη την απόφαση. Μπορούσε να την προσβάλει με προσφυγή. Δεν νομιμοποιείται να επανέρχεται και να επιδιώκει επανεξέταση επικαλούμενη και πάλιν την ίδια ή οποιαδήποτε άλλη συνταγματική αρχή. Η συνταγματική αρχή της ισότητας δεν αποτελεί το μέσο προβολής αιτήματος που έχει ήδη απορριφθεί. Δεν μπορεί η αιτήτρια να παραπονείται για παράλειψη εντός της έννοιας του πιο πάνω άρθρου 146.1 του Συντάγματος - βλ. *Κεφάλας ν. Δημοκρατίας* (1972) 3 Α.Α.Δ. 225, *Παλασάββα ν. Δημοκρατίας* (1979) 3 Α.Α.Δ. 563) - γιατί η εξέταση του αιτήματος, η λήψη και η κοινοποίηση της σχετικής απόφασης - της 25.11.1985* - αίρει τον χαρακτήρα της κατ' ισχυρισμό παράλειψης ως συνεχιζομένης. (Βλ. *Παλασάββα ν. Δημοκρατίας* (1973) 3 Α.Α.Δ. 467, 476).

Υιοθέτηση των θέσεων της αιτήτριας θα ισοδυναμούσε με καταστρατήγηση του άρθρου 146.3 του Συντάγματος. Στην ουσία θα επέτρεπε την αναβίωση της προθεσμίας την οποία η αιτήτρια έχει απωλέσει με την παράλειψή της να καταχωρήσει προσφυγή κατά της οριζόμενης προθεσμίας των 75 ημερών.

Η έφεση επιτυγχάνει. Η εκκαλούμενη απόφαση παραμερίζεται. Η επίδικη απόφαση επικυρώνεται. Καμιά διαταγή για τα έξοδα.

Η έφεση επιτυγχάνει. Η εκκαλούμενη απόφαση παραμερίζεται. Η επίδικη απόφαση επικυρώνεται. Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.